

יוסף (יוספלה) טזנקוב, איש הראז מעיך חרוד, טקטיקאי מובהק, מחונן בתכונות של מנהיג וכוח השפעה אישית על האנשים.

יצחק רבין, איש תל-אביב, איש המובצעים, אני ליטיקן בעל כושרי-ניתוח מצוי, מתכנן גדול. בלט בכוח ההגיון, המוח המתכנן של מטה הפלמ"ח.

אורי ברנר, איש מעוז-חיים, ברהמספר שהפך סגן מפקד הפלמ"ח, אדמיניסטרטור גדול ומפקדו האחרון בפועל.

ביותר (31 תנועי תופקות לכל יריה). מן החייל הבודד לא נדרשה כל מחשבה. להיפך, כל כוחו היה בזה שהיה מכונה אילמת, מטומטמת ומאולפת. שי מילאה כאלו ללא הכרה את פקודתו של הקצין, שצעד כמה צעדים לפניו, כשבידו החרב השלוסה.

מאז קרו כמה דברים בשדה-הקרב. בקרב החדש החייל הוא כמעט בודד בשדה-הקרב, לבדו בשוחה מופגנת. הוא סועל, במקרה הטוב ביותר, ביחידות זעירות, מפורזות מאד, כדי לא להתחמט מטרף לאש ה- אויב. בתנאים אלה היה החייל המטומטם לחייל רע. החייל הטוב בקרב שוב לא היה אלא החייל בעל-ההכרה ובעל-המחשבה, המחונן ביוזמה עצמית מפור-תחת, והמכבד את עצמו במידה מספקת כדי שכבודו העצמי הזה יחזיקו באש התוספת גם כשהוא כמעט לבדו.

חוגי-הדעות הצבאיים בכל העולם קיבלו את המסור-רת המאובנת, הירירו כיצד אפשר להיפטר ממנה ומכל מה שדבק בה — תירגולי-המסור המופרז, המשטר והנהוג שבאו „לשבור“ את החייל כדי להפ-כו כלי נטול-רוח בידי מפקדו.

אבן-החכמים הצבאית. הפלמ"ח גילה ב-מקרה את אבן-החכמים הצבאית. הוא היה צבא קטן — לכן נאלץ לשים את הדגש על הלוחם הבודד ועל היחידה הקטנה.

הוא לא יכול לגייס אנשים בכוח המשטרה — לכן פנה אל המצפון ואל ההכרה, פיתח את הכבוד העצמי של החייל, סיפח את האדם, במקום „לשבור“ אותו.

מפקדיו לא יכלו לשלוט בכוח הפחד ובית-הסוהר — לכן חוננו להיות חברים לטוראיהם, לשלוט בכוח ההסברה והדוגמה האישית, לטפח בקרב עצמם את האישיות המדריכה והמלהיבה.

בכל צבא-קבע צפונה סכנה נוראה של התנוונות. הסתגרותו בקסרקס, ניתוקו מן העבודה היוצרת, הפיכת הקצונה למקצוע של כלי-ימיהחיים, עלולים לגרום למיליטריוזם עקר ומסוכן. אולם הפלמ"ח היה עני וחסר אמצעים. מתנגדיו במוסדות הלאומיים לא הקציבו לו את התקציב שהיה דרוש לכלכלת כמה מאות איש על חשבון האומה. לכן נאלץ הפלמ"ח, בעל כורחו, לעבוד כדי למלט את נפשו. תחילה עשה זאת באירצון. אך לפתע נכח שגילה תגלית מהפ-כנית: העבודה היוצרת העלתה את רמתו של החי-ייל כחייל, במקום לגרוע ממנה. היא הפחיתה מתקו-פת האימונים, אך היא הוסיפה לאישיות הפרט והי-חברה.

שליחות, לא משלוח-יד. כשפרצה מלחמת-העצמאות, היה הפלמ"ח מוכן למלא את שליחותו ההיסטורית. הוא לא נתן לאומה רק את הגרעין הקטן (המשך בעמוד 14)

ירוחם („הג'ינג'י“) כהן, איש תל-אביב, שליטו של אגון, ממולה, פיקח וחביב על הבריות, אומץ-לב נדיה.

התמונה המפיימת: אנשי הפלמ"ח הגיעו לאילת, מניפים את הדגל. מטה חזית הדרום, שפקד על הפעולה, היה מעין המשך של מטה הפלמ"ח, ריכז בתוכו את כחותיו העיקריים עד להתפטרותו של אגון.